

са произнася въ новиятъ бѣлгарски езикъ *пѣлкѣ* или *пѣлкѣ* (пѣлкѣ), въ полскиятъ *пулкѣ*, въ лужицкиятъ *повкѣ*, въ русскиятъ *полкѣ*; старобѣлгарската *сърна* — въ бѣлгарскиятъ *сърна* или *сърна* (сърна), въ чехскиятъ *сърна*, въ сѣрбскиятъ и въ рускиятъ *серна*, въ полскиятъ *сарна* и въ лужицкиятъ *сорна*. Въ старобѣлгарскиятъ езикъ буквите *ѣ* и *ь* сѣ са писале и произносиле послѣ сѣгласните букви *р* и *л*, а не преди тѣхъ. Това свойство на бѣлгарскиятъ езикъ са е увардило и до днесъ по нѣкои мѣста въ Тракия и въ западна Бѣлгария. Така напримѣръ, въ нѣкои мѣста произнасятъ *бѣлгаринѣ* (бѣлгаринѣ) нам. *бѣлгаринѣ*, *дѣлѣ* (дѣлѣ) нам. *дѣлѣ*, *трѣнѣ* (трѣнѣ) нам. *трѣнѣ*, и пр. Тука сме дѣлжни да кажеме, че въ сѣвременниятъ бѣлгарски езикъ не сѣществува отдѣлно произношение за буквите *ѣ*, *ь* и *ѣ*, които са срѣщатъ въ срѣдата на думите въ старобѣлгарскиятъ езикъ. Ако нѣкои филологи и да ни увѣрватъ, че буквата *ѣ* послѣ *р* и *л* са произнася по-мегко, — слѣдователно послѣ тѣхъ трѣба да са пише не *ѣ*, а *ѣ* и *ь*, — то ние не можеме да са сѣгласиме съ тѣхното мнѣние, защото не буквата *ѣ* са произнася по-мегко, а самите сѣгласни. Ако нѣкоя буква е изгубила вече своето пѣрвоначално значение, то тя трѣба да са изключи изъ азбуката.

4) Юсовете (*ѣ*, *ѣ*, *ѣ* и *ѣ*), по думите на А. Востокова, сѣ са произносили: *ѣ* — като *ом* или *ом* (буквите *ѣ* и *м* сѣ са произносили съ носѣтъ), *ѣ* — като *ѣом* или *ѣом*, *ѣ* — като *ем* или *ем*, а *ѣ* — като *ейн* или *ейм*, т. е. тие сѣ са произносили като *о* или *е* сѣединени